

Втора глава ПРИЗНАНИЕ

Славчо усещаше вече, че е бил по-наивен и от Емо. Какво ти по-наивен! Направо слепец.

- Славчо – каза Станислава, след като се поуспокоиха, – ти досега ми вярваше сяпко. Аз, разбира се, бях причина за това. Не бих те излъгала, но по-добре всичко да се разясни отведнъж, отколкото разни съмнения да разрушат нашата любов. Не сме кой знае колко големи, нашата дружба няма дълга перспектива, защото, като завършим училище, ще се разделим – ти в казармата, след това ще следваш и шест-седем години няма да бъдем заедно. Не знам, дали ще издържим на тази раздяла. Разбери ме, не искам да те разколебавам, но ако гледаме реално на нещата, ще трябва да се убедим, че е така.

- Станислава, това зависи и от тебе.

- А защо не и от тебе? От нас двамата. Чака ни направо безпътица, ако се задълбочи това нещо. Ако се оженим, мислиш ли, че ще бъде вечна любовта ни? Редки са тези случаи.

- Няма да бързаме. Нима няма да ти стигне волята да издържиш? При раздялата се вижда колко е силна любовта.

- Да, съвсем прав си, но сегашната епоха е друга. По-бърза, по-динамична от всяка друга. Не е ли така? И всичко много лесно се забравя.

- Значи и ти ще ме забравиш.

- Не съм казала такова нещо. Но не се знае как ще се стекат обстоятелствата. Да, а именно това, което трябваше да ти кажа, не ти го казвам.

- Нямах смелост!

- Славчо, защо се промени изведнъж? Ето, ти пръв започваш да се разколебаваш, дори преди да съм ти казала истината.

- Оправдаваш ли се?

- Защо трябва да правиш такава трагедия? Аз ще ти кажа всичко. След това, ако искаш, ми прости, ако не – твоя работа. Лятото бяхме на бригада. Да, това лято, което мина. Ти не беше, нали се освободи. Но Емо беше и той знае всичко. И, наистина, той ти е приятел! А ти не му вярваш. Мерито започна първа. Тя е отвратителна. Направо брутална. Не се оправдавам с нея, но... Нямахме как... Просто затънах. И ако не беше ти, сега щях да съм като Мерито или Искра. Поне затова, че си осъзнавам грешката, би ми простил... Не знам... А как глупаво започна цялата работа. Мерито се натика в стаята на командира една вечер. След това пак. После заведе Искра. Този път не им се размина. Излязоха оттам сутринта. Това даде кураж на оня и той ме хареса. Ох, ужас! Направо беше кошмар! Сега, като си помисля, е така, но тогава ми беше приятно. Мерито ми разказа как спала с оня и ме накара и аз да отида. Аз го направих и от известно любопитство. Не знам... Беше много глупаво... Вечерта беше Емо наряд. А стаята на оня беше до стола. Когато влизах, Емо ме видя. Сутринта, когато излизах, той пак ме видя и ми каза, че съм глупаво момиче. Аз тогава започнах да разбирам, че съм извършила глупост, но... На следващата вечер спях с един студент от съседния лагер. И до края спях с него. Имах късмет, че не забременях. А Мерито и Искра направиха... Ужас!... След това всичко ми стана блудкаво и

безразлично. Единствено Мерито, Искра и Емо знаеха за това.

Славчо мълчеше: той беше като ударен от гръм. Признанието на неговата любима го беше зашеметило. Той не знаеше какво да каже.

- Мълчиш. Знаем, че не е приятно да чуеш такива неща от устата на човек, когото си обичал. Аз си признах всичко. Сега можеш да ме съдиш.

- Станислава!

- Да, Славчо.

- Не знам. Просто не знам какво да ти кажа.

- Страхуваш се?

- Да.

- Да? Боже мой! Кажете каквото мислите. Без да те е страх. Аз ще се примиря, защото знам, че съм виновна.

- Да, но ако не беше срещнала мене, то не се знае как щяха да се развият нещата. Значи мога с чиста съвест да ти простя.

- О, Славчо! Помисли първо!

- Какво пък! Да ти простя и да не ти простя, не е ли все едно? Извършеното си е извършено. Подвела си се тогава, но не си осъзнавала.

- О, Славчо!

- Обичам те!

- Ти все пак ми прости. О, господи!

- Всеки човек греши.

- Да, Славчо. А аз се хванах с Искра на бас, за да й докажа, че има честни хора.

- Не трябваше поне това да правиш. Тя ще развали Емо.

- Няма.

- Не знам, но аз днеска се ядосах на Емо.

- Не си знаел. Ще трябва да си промениш и за него мнението си. Виж какво, аз ще се обадя по телефона на Искра, че се отказвам от баса. Ще ѝ дам двата коняка.

- Добре, обади ѝ се.

Станислава набра номера на Искра.

- Ало? Кой е? - се чу от другата страна.

- Станислава се обажда. Ти ли си, Искра?

- Да. Какво е станало?

- Знаеш ли какво реших?

- Не.

- Ще ти дам двата коняка. Отказвам се от баса.

- Увери ли се?

- Не.

- Тогава защо?

- Имам съображения.

- Няма защо. Ти така и така ще ми ги дадеш.

- Не. Аз не искам да се случи нещо с Емо.

- Страх те е пък сега. А спомняш ли си лятоска? А?

- Виж какво, не ми напомняй за това. Казах ти вече.

- Аз пък ще спя с него. Довечера ще отида у Елито и ще я накарам да ми го извика. Знаеш ли как ми се иска да легна с него!

- Аз ти забранявам!

- О! Да не би да има нещо?

- Да.

- Аз мислех, че със Славчо.

- Да, но Емо му е приятел.

- А! Каква била работата! Славчо няма да разбере.

Емо ме привлича, защото досега не е лягал с момиче.

- Много си цинична.

- А ти не беше ли, когато се предложи на студента?

- Казах ти нещо!

- Хайде, хайде, не се прави на светица. Да си остане между нас, но с никого от нашия клас не съм спала.

- Със Симо?

- Него го изключиха.

- Все пак. С Емо няма да стане.

- Ще стане. Ако викаш много, целия клас ще разбере за теб. Даже цялото училище. Ясно ли е?

- Ти си отвратителна!

- Мерито е по!

- Не вярвам.

- Да, но в нашия клас нищо не знаят за мене.

- Ще научат!

- И за тебе.

- Нищо. Славчо знае.

- Какво? Знае?

- Да.

- Ти ли му каза?

- Да.

- И той?

- Нищо.

- Значи, мина.

- Да.

- Той тогава е бомба момче! Хайде, чао. Няма защо да съжالياваш за Емо. Няма да го разваля, щом толкова държиш. Само ще спя с него, Хайде, чао!

- Ах, колко е отвратителна!

- Какво стана?

- Нищо.